

IZ SONČNE ZAMBIJE

Velika noč 2017.

Na poti v Emaus se je učencema pridružil Gospod in jima razlagal pomen starozaveznih prerokb. Njuni srca sta goreli v želji, da bi prišla skrivnostim do dna. Spoznala sta ga pri lomljenju kruha. Mi lomimo Njegov kruh vsak dan, a Njegova skrivnost ostaja za nas Skrivnost. Je ne prepoznamo popolnoma. Slutimo njeno vsebino in obenem hrepenimo za večjo globino. Le On nas lahko v njo popelje. Oznanjevanje Njegove skrivnosti, zavito v tančico vere, nam lahko pomaga na tej poti v Globino. Roke pomoči potrebnim bratom in sestram nas na tej poti utrjujejo. Skrivnost pa bo ostala Skrivnost, do takrat, ko ga zagledamo iz oči v oči. Vse je Njegovo delo, vse je Njegov dar!

Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Kmalu bosta pretekli dve leti, odkar sem ponovno prišel v Mumbwo, kjer sem že prej preživel veliko let. Ti dve leti sta bili zaznamovani s ponovnim življenjem v poznane a povsem nove razmere. V moji trinajstletni odsotnosti so se ljudje spremenili; mnogih nisem našel več. Ali so

se odselili, ali pa so se srečali z Gospodarjem življenja. Ob stiku z mnogimi prijatelji in znanci pa je zaživela preteklost, ki sem jo z njimi preživel od davnega leta 1977. Ti dve leti sta me posebno obogatili, saj sem na kraju krajev dosegel neki mejnik življenja, 75 let. S temi leti gredo škofje ponavadi v pokoj. Jaz bi pa še kar naprej delal in garal za to Božje ljudstvo. No, mlajši sobratje me opozarjajo, da nisem več mlad in da bo potrebno upočasniti tempo dela in življenja. Zavedam se, da na tem novem delovnem mestu, v starem okolju, ne bom več naredil Nangome in tudi ne Kasunguja. Tam smo vsako leto dodali po eno novo cerkev, pa šole in ambulante. Hvala Bogu za vse to delo in napore. Hvala tudi vsem pomočnikom in dobrotnikom v širnem misijonskem zaledju.

Kljub novim razmeram in letom, delo teče naprej. Dve cerkvici sta pod streho in služita namenu: **cerkev sv. Monike v kraju Chipa** in **cerkev sv. Avguština v Nalusangi**. Spodaj pa **cerkvica sv. Veronike** kliče na pomoč. V stari cerkvici so verniki molili in častili Boga leta in leta. Ni bilo inicijative in niti prave volje, da bi jo izboljšali in polepšali. V njej se dobro počutijo, ko gledajo duhovnika, ki sede mašuje in jim razlaga Božjo Besedo. Seveda hrepene po dostojnejši cerkvi. Občestvo raste in mladina je že navajena na boljše pogoje; tako v šoli, kot tudi v cerkvi. Tako je v enem letu zrastle nova cerkvica praktično do strehe. Verniki upajo, da jo bodo dogradili do prihodnjega leta. Sv. Veronika naj bi v njej obrisala Jezusov obraz na Veliki petek prihodnjega leta v novi cerkvi. Verniki vedo, da sem pomagal zgraditi več cerkva v mojem preteklem misijonskem delovanju. Sklepajo takole: Če sem prej pomagal ljudem graditi nove cerkve, zakaj ne bi pomagal sedaj še njim! Ne morejo si predstavljati, kako zelo je moja pomoč odvisna od dobrote in velikodušnosti dobrotnikov.

Stara in nastajajoča nova cerkev sv. Veronike v Mulungušiju

Misijonska pisarna v Ljubljani nam je priskočila na pomoč pri obnovi naše jezuitske rezidence v Mumbwi. Dela smo začeli z infrastrukturo: Uredili smo vhod v misijon, izboljšali oskrbo z vodo ter zgradili nove garaže. Pri tem delu ni šlo brez težav, saj smo morali urediti tudi park pred garažo, kjer so stala mogočna drevesa. Naši delavci so jih s težavo izkoreninili. Dela smo pred Veliko nočjo v glavnem zaključili. Sedaj nas ne skrbi več, da nam bo zmanjkalo vode, ali da bi nam tatovi ponoči odpeljeli vozil z dvorišča. Čakajo še obnovitvena dela na hiši sami.

Voda prinaša življenje. Gospod Miti nam je svetoval, da skopljemo vodnjak. Voda iz vrtine že teče. V mnogih krajih pa ljudje zelo trpijo zaradi pomanjkanja vode. Suha doba traja kar sedem do osem mesecev na leto. V tem času sploh ne dežuje. Dekleta in žene hodijo po vodo tudi po več kilometrov daleč. Vodnjaki velikokrat presušijo. Potem gredo do naslednjega vodnjaka, ki je navadno še bolj oddaljen od njihovega doma. Kdor pa ima globoko vrtino, mu je voda zagotovljena. Tudi v suhi dobi. Naša hiša se lahko šteje med srečnejše, saj nam 55m globoka vrtina zagotavlja stalno pitno vodo. Tudi naš vrt bomo lahko zalivali. Spet bo postal cvetoči vrt, ki se ga bo splačalo priti pogledat in si nabrat tropskih sadežev. Župljani se bo lahko sestajali in zborovali v vsakem času. Voda je za na vse res Božji blagoslov.

KANAKANTAPA je kraj vzhodno od Lusake. V preteklosti je bila podružnica najstarejšega katoliškega misijona Kasisi. Tam je nekaj časa deloval tudi pokojni pater Lovro Tomažin. Prav v Kanakantapi je zasnoval novo župnijo Presvetega Srca Jezusovega. Pridno je zbiral sredstva in počasi začel z gradnjo. Najprej je postavil zid okoli parcele, potem skromno hišico in obenem dvorano, ki je postajala center župnijskega občestva. Kaj kmalu je bila dvorana premajhna. Misel na novo in večjo cerkev mu ni dala miru. Nadaljeval je z zbiranjem sredstev lokalno in pa mednarodno. Dobrotniki iz Argentine, Slovenije in od drugod so mu pomagali, da je z novo

gradnjo začel. Žal pa je ni dokončal, ker ga je Gospod življenja prehitro poklical k sebi. S sredstvi, ki jih je nabral, so šla dela naprej. Velika cerkev, 35 m X 20 m, je klicala, da se dokonča. Naš jezuitski provincijal, p. Emmanuel Mumba, me je prosil, da pomagam župniku Janezu Mlakarju pri dograditvi te cerkve. Dela so se začela. Vgradila sva okna, dodala verando pri vhodu v cerkev. Nova vrata tudi čakajo za vgraditev. Pred odhodom na počitnice sredi maja bi rad, da se konča oltar s stopnicami. Potem pa ostaja še veliko dograditvenih del, kot so: elektrifikacija, pleskanje, ploščice po tleh, klopi in urejevanje terena pred in okoli cerkve. Praznično razpoloženje vernikov, ki cerkev ob praznikih napolnijo, nas pri delu krepi in nam daje moči. Nedvomno nam pomaga tudi pokojni p. Lovro!

Žene pred cerkvijo Presvetega Srca Jezusovega v Kanakantapi v pričakovanju, da se cerkev dokonča

Lani nas je obiskala skupina Pota iz Slovenije. Sestavljali so jo: Miha Remškar, Lucija Pribožič, Tjaša Divjak, Katja Hren in Maja iz Kostanjevice. Poučevali in razveseljevali so mladino, pomagali so pri gradnji cerkve sv. Avguština v Nalusangi in pri cerkvi sv. Petra v Namunde. Za nameček so pa še prepleskali hišo za bolnike obolelimi za AIDS-om. Za svoje delo so dobili kožo v dar. Hvala vam za vaš delovni obisk!

Od leve proti desni: **p. Elias Nchimunya, p. Joseph Matyjek, p. Stanko Rozman**

Na vrhu hriba, **Mumbwa Caves** (Mumbske jame), stojita plezalca **Jure Zdovc i njegov prijatelj Blaž**. Prišla sta na obisk v Afriko. Prvič v življenju. Jure je prišel tudi

pogledat,

Za naš župnijski praznik Kristusa Kralja smo se poslovili od priljubljenega mumbskega župnika, poljskega patra Jožeta Matyjeka. Petnajst let je delal in živel v Mumbwi. Sedaj ga je zamenjal zambijski pater Elias Nchimunya. Jaz ostajam v Mumbwi kot kaplana z nalogo, da še naprej pomagam pri razvoju župnije. Vesel sem, da mlajša generacija prevzema delo nas misijonarjev. Nismo večni, domačini so pa na nek način »večni«. So doma. Njih bo zamenjal domači duhovnik. Tako je zagotovljena oskrba vernikov in njihovo življenje v Jezusovem duhu.

kaj tam dela njegov mali stric Stanko. Našel ga je v svojem elementu. Obiskovalca sta se priključila njegovemu delu. Pomagala sta mu pri gradnji garaž. Jure je izkoristil svoje tehnično znanje varjenja. Potem sta pomagala pri sajenju koruze, vedoč, da ne bosta deležna sadov svojega dela. Je pa med njunim bivanjem koruza zrastle do kolen. Sedaj je že dozorela, kmalu bo žetev. Afrika jima je zlezla pod kožo, posebno po bisku Luwangwa narodnega parka in Viktorijinih slapov v Livingstonu. Z igro taroka sta mi pa delala kratek čas. Se vidimo v Sloveniji!

Pri maši na podružnici sv. Avguština v Nalusangi Sveta maša prinaša Božjo bližino. Naj bo maševana tudi v najbolj preprostih okoliščinah. Pri maši ljudje začutijo skrivnostno Jezusovo navzočnost. On jih dviga v soočanju z bedo, boleznijo in smrtjo. Vliva jim Velikonočnega Duha, Duha življenja in veselja.

Aleluja, Aleluja, Aleluja!

P. Damjan Ristić nas je obiskal s svojim očetom Andrejem. Šla sta po stopinjah krajev, ki jih je Damjan prehodil kot jezuitski sholastik v treh letih v Zambiji. Njegov oče je bil boter enega od fantov, Damjanovega dijaka, ki je doštudiral in ju je povabil na svojo poroko. Vesel sem bil njunega obiska v Mumbwi.

Izdajajo Slovenski misijonarji v Zambiji in Malawiju.

Odgovarja : p. Stanko Rozman